

HLAD

JOHN GWYNNE BOHŮ

KRVOPŘÍSEŽNÍ II

Mistrovsky zpracovaná, brutálně
přesvědčivá epická fantasy inspirovaná
severskou kulturou.

Anthony Ryan, autor trilogie Stín krkavce

Host

The Hunger of the Gods

Copyright © John Gwynne, 2022

First published in the United Kingdom in the English language
in 2022 by Orbit, an imprint of Little, Brown Book Group

Cover illustration by Marcus Whinney

Cover design by Bekki Guyatt — LBBG

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Roman Tilcer, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1934-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1935-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1936-1 (MobiPocket)

SHRNUTÍ DOSAVADNÍHO DĚJE

ORKA

Orka vede se svým manželem Thorkelem a desetiletým synem Brecom osamělý život v horách. Sami si v divočině postavili příbytek, a když potřebují zásoby, jezdí do nedaleké vesnice obchodovat s kožešinami a kůžemi.

Během lovecké výpravy zjistí, že je jedna usedlost vypálená, dva lidé byli zavražděni a jejich syn unesen.

Orka to v nejbližší vesnici nahlásí Gudvarovi, *drengovi* a synovci zdejší jarl — neboli paní — Sigrún.

Orčin syn Breca najde v lese zraněnou tennurku (magické stvoření se zálibou v zubech) a přivede si ji domů.

Orka, Thorkel a Breca se zúčastní althingu, kde se na svolání jarl Sigrún shromáždí všichni obyvatelé kraje. Zde se dozví, že jarl Sigrún přísahala spojenectví královně Helce, mocné ženě, jež by ráda vládla celému Vigrídu. Rovněž dojde k *holmgangu*, souboji mezi zdejším rybářem Virkem a Gudvarem. Virk v souboji zvítězí, poruší však pravidla *holmgangu* a za to ho zabije poskvrněná válečnice-otrokyně sloužící jarl Sigrún.

Po návratu domů dospějí Orka a Thorkel k závěru, že nadešel čas se přestěhovat a vybudovat si nový domov někde jinde. Orka se vydá pro radu za froou (mocných duchem a strážkyní Jasanu), ale zjistí, že froa je mrtvá, že ji někdo zabil ohněm a sekerami. Po návratu najde Orka svou usedlost v plamenech a manžela Thorkela po smrti a dojde jí, že syn Breca byl unesen. Následně únosce stopuje, část jich dostihne a pobije, jednoho vyslechne a zjistí, že muž, který jí sebral syna, se jmenuje Drek.

Vrátí se domů, pohřbí muže a přísahá, že se pomstí a svého uneseného syna získá zpět. Vyzbrojí se a vklouzne v noci do vesnice Fellur, najde dva Virkovy syny, Morda a Lífa, uvázané ke kůlu, kde čekají na trest za napadení Gudvara (při nepovedeném pokusu o pomstění zabitého otce). Orka je osvobodí, načež se vloupá do síně jarl Sigrún, tu zraní a její válečnici-otrokyni, ženu jménem Vafri, které v žilách koluje krev vlčího boha Úlfriho, podrobí výslechu. Vafri Orce prozradí, že by měla pátrat po muži jménem Drek a že ho najde v opevněném městě Darl. Vypukne boj, Orka uprchne a z Felluru spolu s Mordem a Lífem unikne na člunu.

Vydají se do Darlu. Mord a Líf souhlasí, že ji tam odvezou, výměnou za to, že je Orka bude učit zacházet se zbraněmi. V Darlu se Orka se dvěma bratry rozloučí a poradí jim, ať s návratem do Felluru a s pomstou Gudvarovi nespěchají.

Hledá Dreka a nakonec ho zastihne při tajném setkání s princem Hakonem, synem královny Helky. Pustí se spolu do boje, ten však přeruší příjezd městské stráže. Objeví se Líf a Mord a odtáhnou Orku do bezpečí.

Orka zjistí, že Drek opustil Darl a má namířeno do Grimholtu, věže, jež stráží průsmyk v Kostrohřbetních horách, ale vtom se objeví Gudvar, který chce Orku, Morda a Lífa dopadnout za jejich zločiny ve vesnici Fellur. Orka s bratry odjede z Darlu, vyrazí za Drekem a Gudvar je pronásleduje.

Orka, Mord a Líf dojedou ke Grimholtu a během střetu několika mrazivých pavouků a dvou obřích krkavců je zajme galdněř Skalk

s válečníky z Grimholtu. Uvrhnou je do věže a vyslychají je, přičemž zjistí, že Drek uzavřel s princem Hakonem obchodní dohodu.

Dorazí Gudvar se svými *drengy*, vtrhne do věže a zabije spoutaného Morda. Během toho Orka zaslechne dětský výkřik a má za to, že jde o jejího syna Brecu. Spojení naděje, strachu a vzteku probudí v její krvi vlka, neboť Orka je poskvrněná, *úlfhéðin*, a v žilách jí koluje krev vlčího boha Úlfriho. Orka se tedy osvobodí a rozpoutá ukrutnou řez. Zpočátku se jí grimholtské strážce brání, avšak proti její divoké zuřivosti nemají šanci, a tak se obrátí na útěk.

VARG

Varg je na útěku. Je otrok a nedávno zabil svého pána, bohatého statkáře, a uprchl. Vargova sestra byla zabita a on hledá buď kouzel znalého galdněře, nebo seid-čarodějku, již by pro něj provedli *akáll* — zaklínadlo, které odhalí poslední okamžiky zesnulého. Varg si přeje vidět smrt své sestry, aby zjistil, kdo nebo co ji zabilo.

Dostane se do obchodního přístavu Ligy a tam se dozví, že v něm právě kotví Krvopřísežní, proslulí žoldněři, a že je mezi nimi seid-čarodějka. Ta ale čaruje pouze pro Krvopřísežné, a tak se Varg zúčastní turnaje a s jedním z nich změří síly, aby získal právo vstoupit do jejich řad. Protivník ho zbije do bezvědomí a potom ho nechají ležet na břehu fjordu. Když se Varg probere, ošetří si rány, rozdělá oheň a vzápětí se na něj vrhne Leif Kolskeggson — syn statkáře, kterého Varg zabil — a jeho lidé. Varga porazí, Krvopřísežní ho však následně zachrání.

Přijmou ho mezi sebe, ale pouze coby „učně“, Varg se tedy musí naučit zacházet se zbraněmi a dokázat Krvopřísežným, že je věrný a důvěryhodný, než pro něj Vol vykoná *akáll*, po němž touží.

Když Krvopřísežní opouštějí Ligu, napadne je princ Jaromir z Iskidanu se svou jízdní družinou. Princ Jaromir chce, aby mu vydali jednoho ze svých členů, muže jménem Sulich, protože ten v dalekém Iskidanu údajně spáchal jisté zločiny. Glórni, náčelník Krvopřísežných,

Sulicha vydat odmítne, a tak vypukne krátká a krvavá bitva, načež ji přeruší příjezd městské stráže a tří dlouhých lodí, na nichž připluje královna Helka se svým doprovodem.

Královna Helka si Krvopřísežné najme na práci. Na severozápadní hranici její země se ztrácejí a umírají lidé. Královna Helka chce, aby Krvopřísežní zjistili, kdo nebo co za tím stojí, a viníky pobili. Spolu s Krvopřísežnými pošle svého galdnéře Skalka a coby stráže dva *drengy*.

V Kostrohřbetních horách objeví Krvopřísežní starý důl, v němž musí pracovat místní obyvatelstvo, zotročené skupinou válečníků s několika vaeseny — skraelingy a trollem. Když se to Krvopřísežní rozhodnou prozkoumat, vypukne bitva a z dolu vyleze drakorozený (druh poskvrněných, kteří vzešli z dračí bohyně Lik-Rify, o nichž se už dlouho má za to, že vyhynuli, pokud vůbec kdy žili) a v ruce třímá spár mrtvé bohyně Orny. Varg ho v krvavém boji zabije, ale sám utrpí vážné zranění.

Když se probudí, Krvopřísežní mu řeknou, že našli důkazy, z nichž vyplývá, že se ve skutečnosti nejedná o důl, nýbrž o komnaty krysího boha Rotty, kterého tu jeho bratr a sestra uvěznila a odsoudila k životu plnému bolesti a mučení. Krvopřísežní naleznou opsané úryvky z knihy kouzel galdrabók jménem *Raudskinna*.

Vol přijde Vargovi ošetřit rány, a zatímco jsou spolu, vejde do místnosti Skalk se svými dvěma *drengy*. Srazí Vol do bezvědomí, zavraždí Vargova přítele Torvika a ukradnou úlomek kosti bohyně Orny a další cenné nalezené předměty.

Vargovi Skalk nabídne, ať jde s ním, že provede *akáll*, po němž Varg tak zoufale touží, avšak Varg se místo toho vrhne na *drenga*, který mu zabil přítele, a v návalu zběsilosti mu zuby rozerve hrdlo. Skalk Varga omráčí.

Jakmile se Varg probere, zjistí, že Skalk uprchl s Orniným spárem, truhlou plnou relikvií a Vol coby zajatkyní. Svik a Røkia z Krvopřísežných Vargovi řeknou, že je poskvrněný, že mu v žilách koluje krev vlčího boha Úlfriho. Co víc, Varg se dozví, že poskvrnění jsou všichni

Krvopřísežní a že ho mezi sebe přijali proto, že odhalili jeho původ. To Varga poněkud zaskočí, zanedlouho se s tím však smíří, společně s Krvopřísežnými se vydá Skalka pronásledovat a přísahá, že Torvika pomstí a Vol osvobodí.

Skalkova stopa je zavede do Grimholtu. Najdou tam výjev smrti a zběsilosti a Orku sedící na schodech. Je zbrocená krví mrtvých nepřátel, nakupených kolem jejích nohou. Kolem ní jsou shluknuté děti.

Glórni, náčelník Krvopřísežných, sesedne, protože Orku zná. Říkalo se jí Drtilebka, bývala nejslavnější válečnicí Vigrídu a náčelnicí Krvopřísežných. Thorkel, Orčin manžel, byl Glórniho bratr. Orku zmáhá žal, jelikož nenašla svého syna Brecu.

Glórni a Orka se obejmou.

ELVA

Elva je mladá válečnice, členka proslulé žoldněřské tlupy Lítých bijců, a hodlá si vydobýt pověst a bitevní slávu.

Lítí bijci přistanou s dlouhou lodí na Iskaltu, sopečném ostrově u severozápadního okraje Vigrídu. Loví muže jménem Berak, protože se domnívají, že je poskvrněného původu, že mu v žilách koluje krev medvědího boha Bersera. Pronásledování je vede skrze bitvu ve vesnici do hor, kde nakonec Beraka dostihnou, když bojuje s trollím samcem. Elva zahlédne nějakou ženu a dítě a vidí, jak žena háže do jezírka žhavé lávy jakousi knihu.

Agnar, náčelník Lítých bijců, svým válečnickům poručí, ať trolla zahubí, než zraní nebo zabije Beraka, a následuje krátký krvavý boj, při němž poslední ránu trollovi zasadí Elva. Následně zajmou Beraka, zkrotí ho a spoutají a polapí i jeho ženu a syna. Ukáže se, že jeho manželka Uspa je seid-čarodějka.

Lítí bijci se zajatci opustí ostrov Iskalt a vyplují do Snakaviku, pevnosti postavené v lebce mrtvého hadího boha Snaky. Vládne zde jarl Störr, proslulý svou čestnou stráží ze ztrocených *berserských* válečníků.

Současně je to Elvin otec, nemají se však příliš rádi. Elva od své rodiny a života plného výsad utekla, aby unikla otcovým plánům a vybudovala si vlastní pověst.

Jarl Störr si od Agnara koupí *berserka* Beraka. Ještě ve Snakaviku potom Líté bijce přepadne žoldnéřská tlupa Ilsky Kruté zvaná Krmiči krkavců a unese Berakova syna Bjarna. Seid-čarodějka Uspa posleze uzavře s Agnarem dohodu — složí-li Agnar čarovnou krevní přísahu, že jejího syna osvobodí, dovede je k bájnému bitevnímu poli u Oskutredu, kde došlo ke střetu mezi bohy a kde se údajně nachází nepředstavitelné bohatství.

Elva tuto krevní přísahu složí a s ní i její věrný společník Grend a pár dalších. Lítí bijci se vypraví k Oskutredu a střetnou se s hejnem tennurů, přejdou kouzelný most, až dorazí do hvozdu plného dávno zesnulých bohů. Během pouti naváže Elva milostný poměr s mladým válečníkem Biórem, rovněž členem Lítých bijců.

Když dospějí do cíle, naleznou pláň přikrytou popelem a posetou kostmi mrtvých bohů a sežehlý pahýl velkolepého stromu. Setkají se s frou jménem Vörn a ta jim zakáže se ke stromu přibližovat, ale dovolí jim posbírat na planině poklady. Než to Lítí bijci stihnou provést, dorazí Ilska Krutá s Krmiči krkavců. Agnar a Ilsčin zvolený bojovník, hromotluk jménem Skrid, změří síly v *holmgangu*, aby rozhodli, kdo získá přístup k Oskutredu. Agnar zvítězí, poté ho však proradně zavraždí jeho vlastní válečník Biór, o němž se dozvíme, že je poskvrněný a patří k Ilsčině tlupě. To Biór zařídil Bjarnův únos a postaral se o to, aby Ilska s Krmiči krkavců mohla Líté bijce následovat k Oskutredu.

Mezi Lítými bijci a Krmiči krkavců vypukne bitva ve štítové zdi, současně se však Ilska s několika válečníky, o nichž se dozvíme, že jsou do jednoho drakorození, vrhne na frou a Uspu. Jakmile je udolají, vyloží z vozů množství spoutaných dětí a odvedou je k pahýlu Jasanu. Tam Ilska za použití krevní magie a galdrabók provede kouzlo a zlomí čarovná pouta, jež drží dračí bohyni Lik-Rifu uvězněnou v komnatě hluboko pod kořeny velkého stromu. Lik-Rifa vyrazí na světlo dne a střetne se v krátkém a krvavém boji se svými žalářnicemi, třemi

okřídlenými sestrami, potomky bohů Úlfriho a Orny. Jedna okřídlená žena spadne v bezvědomí na zem a zbylé dvě zemřou.

Lik-Rifa se setká s Ilskou a drakorozenými, kteří ji osvobodili, načechá odletí a nasměruje je tak na jih.

Elva během bitvy s Krmiči krkavců utrpí zranění a otřeseně a s hrůzou sleduje, jak dračice mizí v dáli.

Orli mají spolu bojovat tváří v tvář.

Sága o svatém Óláfovi

KAPITOLA PRVNÍ

ORKA

Orka stála v bouři ohně a kouře. Všude kolem ní se to zmítalo mi-hotavými plameny a mračny popela. Ve vzduchu ztěžka visel pach smrti a dral se jí do hrdla. Svět hořel a praskání a syčení ohně přehlušovaly vše ostatní. Nahoře proplul nějaký stín a vzduch se zvířil, jako by tam tloukla velká křídla. Potom bouři prořízl dětský výkřik, to ji volal její syn Breca, a ona se prudce otáčela a rozhlížela se po něm, zoufale čekala, kdy zaslechne klapot kroků, ale všude byla jen páchnoucí, nadouvající se oblaka dýmu a chňapavé, z kůže stažené prsty jasně žhnoucích plamenů. Orka o něco zakopla, o nějakou postavu, jež jí ležela u nohou. Řinula se z ní krev, byla mrtvá, oči otevřené. Thorkel, její manžel, její přítel. Její láska. Prázdné skelné oči jí oplatily pohled, rty se pohnuly a vyšel z nich smrtelný chropot. Vzduch z toho sešlého umrlce vycházel se sykotem, jako když se plazí had.

„Unesli ho.“

Vtom se Orka probudila, zalapala po dechu, otevřela oči dokořán a spatřila, že se nad ní ve světle šedém jako vlk tyčí nějaký stín. Bezmyšlenkovitě mu jednou rukou chňapla po hrdle a druhou tasila seax

z pochvy na zbraňovém opasku, jež držela svinutý blízko u těla, jako by to byl polštář.

Přiškrcené zachrčení.

„To jsem... já,“ zaskřehotal stín. „Líf“

Orka ztuhla, ostrý hrot seaxu zastavila na šířku prstu od Lífova oka. Přemáhala nutkání zabíjet, onu tichou bouří, která v jejích žilách spala, ale nyní ji náhle vybičovali k životu. Projelo jí zachvění, odstrčila Lífa, posadila se a schovala seax do pouzdra.

V ústech cítila krev, olízla si zuby, pokryté jejím povlakem a sraženými chuchvalci, odplivla si a se zaúpěním vstala. Celé tělo ji bolelo, svaly a klouby si stěžovaly, *brynja* ji tížila na ramenou. Probodla Lífa zlostným pohledem.

„Co je?“ zavrčela.

Stáli ve vypálených zbytcích síně v Grimholtu, pevnosti královny Helky, jež střežila průsmyk v Kostrohřbetních horách. Kolem leželi členové Krvopřísežných, zabalení v pláštích, chrápali a šhubali sebou. Jeden muž zaskučel a tvář se mu zkroutila, zdál se mu nějaký temný sen. Oheň dohořel, v tomto šedém světě z něj zůstal jen šedý popel. Byl *sólstödur*, dlouhý den, kdy je noc na třicet dní vypovězena z nebe, avšak soudě podle cínového oparu, jenž do zničené síně pronikal střechou, bylo krátce před svítáním. Orka se protáhla, v kostech jí zakřupalo.

„Chtěl jsem si s tebou promluvit,“ řekl Líf. V obličeji byl bledý, modře zbarvené rty vypadaly v pološeru černě, v žilách měl stále zbytky jedu mrazivého pavouka. Držel něco v rukou.

Orka se shýbla a ze země zvedla dlouhou sekeru. Sebrala ji předtím jednomu válečníkovi, rozřála ho jí a pak ji obrátila proti tuctům dalších. Nyní byla čepel čistá a stejně tak dva seaxy a jednoruční sekera, které Orce visely u opasku. Jinak byla Orka celá od krve, ale o zbraně se předtím, než ji přemohl spánek, ještě postarala. Přehodila si dlouhou sekeru přes rameno a její dobře známá váha v ní vyvolala zachvění. Tohle Orka milovala a zároveň nesnášela.

„Tak mluv,“ opáčila a s tím vykročila k východu ze síně, ven. Zadržela ošklivá slova, jež se jí drala na jazyk, protože s nikým mluvit

nechtěla. V mysl-kleci jí stále zněl Brecův výkřik, rozléhal se tam jako nějaké seid-kouzlo. Orka chtěla pouze najít svého syna. Včera měla za to, že se jí to povedlo, měla za to, že ho slyší, jak na ni volá, a samou radostí se jí v žilách rozžal oheň. Proklestila si k němu krvavou cestu. Jenže to nebyl Breca. Našla však nějaké jiné poskvrněné děti, spoutané jako otroky, všechny je unesl Drek a jen bohové věděli, co s nimi zamýšlel.

Můj Breca tu ale není. Jeho nepřítomnost ji zasáhla jako rána mečem, vnikla hluboko, skoro ji zlomila. Jako krev po bodnutí mečem z ní pryštil žal. Dnes už ale rána byla vypálená a sešitá, srdce chladné a tvrdé. Orka půjde dál. Najde ho a nechce se nechat rozptylovat ničím jiným. Nikým jiným. Avšak žal byl vytesaný i do Lífovy tváře a kanul mu ze rtů jako jed. Líf viděl svého bratra Morda zemřít přikovaného ke zdi, když ho ten *niding* Gudvar proklál. Nebyla to správná smrt, a tak Orka zaťala zuby a nezavrčela na něj, ať ji nechá být, když podle pleskání a šourání jeho kroků poznala, že jde za ní.

Za plavé vlasy spletené do copů ji zatahal studený vítr a začala sestupovat po širokých schodech postříkaných sraženou krví. Mrtvoly už byly pryč, naházeli je na nádvoří do čerstvě vykopané jámy. Ač bylo v horách chladno, už tu bzučely mouchy, nad haldou padlých se jich vznášelo celé mračno. Nádvoří vroubil shluk hospodářských stavení sbíhajících dolů k řece, po svahu se vinula cesta k hradbám a zavřené bráně. U brány praskalo v ohništi, nad ohněm visel kotel a Orka zahlédla Glórniho, náčelníka Krvopřísežných, jak si vestoje povídá s několika svými válečníky. Byl tu Einar Polotroll, zasmušilý kolohnát, míchal obsah kotle a mluvil ke kováři Jökulovi. Ten měl řídnoucí hlavu ovinutou obvazy a rozježený plnovous šedivější, než si Orka pamatovala. Sjela rukou k opasku, k bronzové sponě a kování, vzpomněla si, že jí je kdysi vyrobil on. Ve stínech budov zahlédla další postavy, a ještě další u grimholtské brány. Jedna ji sledovala, muž, hubený jako vlk, s příliš krátkými vlasy na to, že patřil ke Krvopřísežným. Zbroj se mu blyštěla a v ruce držel kopí, na zádech mu visel štít a u opasku přilba. Upřeně se mu zadívala do očí a válečník odvrátil zrak.

Orka došla k řece, tady v Kostrohřbetních horách byla studená a divoká, a zvuk Orčiných kročejů se změnil, protože vstoupila na dřevěné molo. Včera tu byly uvázané dva *snekkary* s mělkým trupem a ladnými boky, podobné *drakkarům*, jen menší, pouze s tuctem vesel. Nyní byly obě lodě pryč a roztřepená lana pohupující se ve vodě do-
svědčovala, jak rychle a zoufale ti, kteří chtěli uniknout Orčině pomstě, prchali. Naskákali z mola na palubu, a než aby se zdržovali odvazováním lana od kůlu, radši ho přesekli. Orka se z okraje mola zadívala do ledově namodralé bílé pěny tvořící se kolem balvanů, jež čněly z říč-
ního dna jako polámané oslzlé zuby. Hluboko v čisté vodě zahlédla mezi kameny koneček článkovaného chitinového ocasu. Spert, po včerejším boji ještě spal. V ocase mu škubalo a házel s ním, jako by se mu něco zdálo, a zvedal oblaka kalu. Na břehu nedaleko odsud spatřila Orka spící stočenou Vesli, s jediným tenkým blanitým křídlem roztaženým přes lysé tělo jako plášť. V jedné bledé ruce svírala krátké kopí.

Brecovo kopí.

Orka položila dlouhou sekeru a zbraňový opasek na dřevěná prkna, načež se předklonila, uvolnila si *brynju* a vysoukala se z ní, jako když had svléká šupinatou kůži, vyzula si boty a jehlou pletené ponožky, nato i kalhoty a nakonec ze sebe jediným pohybem stáhla i vlněné a lněné spodní tuniky a stála tam, dech se jí v chladu mlžil a naskakovala jí husí kůže. Potom pokrčila nohy a skočila do řeky.

Když roztříštila hladinu, bylo to jako dostat ránu kladivem, vyrazilo jí to dech a vzápětí se ponořila a ucítila, jak ji stahuje proud, kopla však nohama a proplula vodou jako losos, zamířila do větší hloubky, skoro až ke dnu, načež se otočila a zabořila se prsty na nohou do bahna. Chvilí tak zůstala a rozhlížela se. Zvuky zněly tlumeně, světlo k ní shora pronikalo v rozlámaných paprscích, v mnohobarevném mihotání připomínajícím svou záři světelkující *gudljós* na severním nebi. Všechno se tu zdálo pomalé, hluk, vztek a hrůza, které v ní zuřily, se na chvíli zastavily, v této vodě proudící ze srdce hory celé zmrzle a lenivé. Orku začalo pálit v hrudi, potřebovala se nadechnout, v hlavě jí

rostl tlak, přesto však stále čekala, vděčná za ten únik ze světa nahoře. Když už měla plíce v jednom ohni a nemohla to vydržet, konečně se prudce odrazila ode dna, vystřelila ke světlu, rozrazila hladinu a rozstříkla kolem sebe vodu. Na molu u jejích zbraní a vysvléknutého oblečení stál Líf a držel cosi v rukou. Orka ráznými, hbitými tempy doplavala ke břehu a zůstala stát napůl ve vodě. Ohnula se a vzala si ze dna kámen, posadila se na jeden plochý balvan a začala se drhnout, sdírala ze sebe tolik krve a špíny, kolik jen říční proud přijal.

Posléze z řeky vylezla a voda jí z těla padala jako třpytivé proudy ledu. Líf jí podal vlněný plášť a ona ho přijala a usušila se jím. Podívala se na hromádku svého oblečení, celého ztvrdlého a špinavého od krve a potu.

„Na,“ řekl Líf a natáhl se k ní s balíčkem, jež držel v rukou. „Našel jsem to tady, asi ve skladu místní posádky.“ Nabízel jí čisté kalhoty, lněnou spodní tuniku a tlustou vlněnou svrchní tuniku. „Větší jsem tady nenašel — myslím, že ti padnou.“

„Vřelé díky,“ odpověděla Orka, oblečení přijala a nasoukala se do tlustých vlněných kalhot, prosté lněné spodní tuniky a nakonec i šedomodré vlněné svrchní tuniky. Zakroutila rameny, aby je na sobě uvolnila, jelikož se jí lepily k vlhké pokožce. Posléze si vzala jehlu pletené ponožky a boty, které nechala na molu, obula se, zvedla *brynju* a došlo jí, že ji bude muset nejprve vyčistit, než si ji zase oblékne. Připjala si opasek se zbraněmi, zbroj si přehodila přes rameno a pak si dřepala, uchopila dlouhou sekeru a opřela se o ni jako o hůl.

„Chtěl sis promluvit?“ řekla a zadívala se Lífovi do očí.

Líf se nadechl, otevřel ústa, slova mu uvázla v hrdle.

„O třech věcech,“ zamumlal, pak zase ústa zavřel a přešlápl na místě.

Orka vzhlédla k obloze, načez se zase podívala na Lífa.

„Den na tebe nepočká,“ podotkla. „Ani já.“

„Jsi poskvrněná, v žilách ti koluje krev mrtvého boha, je v tobě pozůstatek jeho moci,“ vyhrkl Líf. Vyhrnulo se to z něj v jednom přívalu.

„Ano,“ přisvědčila Orka. Zajela jazykem do mezery mezi zuby a vystrčila cosi, co jí tam uvázlo, hrudku masa. Nechtěla přemýšlet o tom,

odkud pochází. Když si včera klestila cestu grimholtskými válečníky, nepoužívala k tomu jen dlouhou sekeru. „Jsem poskvrněná,“ řekla. Když ta slova uslyšela pronesená nahlas, zachvěla se. Bylo to přísně střežené tajemství, záviselo na tom její přežití. Upřeně se Lífovi dívala do tváře, čekala výraz znechucení či odporu, neboť taková odhalení obvykle provázal strach a nenávisť. V jeho oči ale spatřila, že se cítí... ublíženě.

„Nikdy jsi mi to neřekla. Ani jednomu z nás,“ opáčil Líf. „Jak dlouho jsme spolu byli, bojovali jsme bok po boku. V Darlu jsme ti zachránili život, odtáhli tě zpod Drekovy sekery.“

Orka si povzdechla a přešla si dlaní po obličejí.

„Nemám ve zvyku to prozrazovat,“ řekla. „Mohla bych si tak vysloužit otrocký obojek nebo pohoupání v kleci. Dlouho jsem to tajila.“

Ale Líf mi věřil, následoval mě, a já to před ním tajila.

„Měla jsem vám to říct,“ pokrčila rameny. „Máš pravdu, ty i Mord jste si to zasloužili.“

Líf přikývl. „To jo. V té věži jsi říkala, že Drek krade poskvrněné děti.“ Zase se odmlčel, přemýšlel, jaká slova zvolit. „To jsem nevěděl, i když teď mi to samozřejmě dává smysl. Breca je taky poskvrněný?“

„Baže. Breca je poskvrněný, v žilách má moji vlčí krev.“

Líf pokývl hlavou, očividně nad tím přemýšlel.

„A ta druhá věc?“ zajímalo Orku.

Líf se na ni zase podíval.

„Ten chlap včera, ten plešatý s šedým plnovousem.“

„Glórni, náčelník Krvopřísežných.“

„Říkal ti *Drtilebka*.“

Orka odvrátila zrak, potom pomalu přikývla.

„Ty jsi *Drtilebka*? Neříkalas, že je *Drtilebka* po smrti?“

„*Drtilebka* zemřela toho dne, kdy jsem odešla od Krvopřísežných,“ odvětila Orka. Do mysl-klece jí vpadly útržky obrazů. Nechtěla o tom mluvit, nikdy o tom období s nikým nemluvila, ani s Thorkelem. Od tohoto života odešli, zavřeli vzpomínky do klece a všechny

hmotné připomínky zavřeli do truhly a zakopali na své usedlosti. Líf si Orku prohlížel, do tváře měl jako runy do přísězného kamene vytesaný smutek a ohromení a Orku bodl stud. Zaslechla šepot svého bývalého života, zněl jí v uchu jako hlas přízraku. Zhluboka se nadechla.

„Nosila jsem tehdy v břiše Brecu a už jsem o život Krvopřísězných nestála. Smrt a krev, pořád dokola. Thorkel to viděl stejně, a tak jsme odešli.“ Orka pokrčila rameny. „Bylo to těžší rozhodnutí, než se zdá, a přemýšleli jsme o tom dlouho, ale takhle to zkrátka bylo. Tak jsme to udělali. Během jedné bitvy na lodích jsme skočili do moře a doplavali ke břehu. Krvopřísězní dospěli k závěru, že jsme padli. Padlo jich tehdy spousta a víckrát je nikdo neviděl, jejich kosti doteď bezpochyby leží v těch temných hlubinách.“

„Když jsem tě včera viděl... když jsem viděl, cos dělala...“ navázal Líf. „Byla jsi jako... někdo jiný.“

Orka dlouze vydechla. „Na všechny ty roky jsem v sobě Drtilebku zamkla. Pak jsem zaslechla vykřiknout Brecu, myslela jsem si, že je to Breca, a to mříže její klece rozrazilo. A pak se mi do rukou dostalo tohle.“ Podívala se na dlouhou sekeru ve své ruce a pokrčila rameny. „Teď je Drtilebka zpátky a pomůže mi Brecu najít.“

Zavládlo ticho. Tennurka Vesli ve spánku zakňourala a zavrtěla se. „Ta třetí věc?“ zeptala se Orka.

Líf se ohlédl přes rameno po zbytcích síně a věže a velmi se zachmuřil. „Pomůžeš mi odtamtud snést Morda a navršit nad ním mohylu? Snažil jsem se ho přenést, ale je pořád přikovaný ke zdi.“

Orka vzhlédla k věži nebo tedy k tomu, co z ní zůstalo. Většina střechy se propadla a dvě stěny zničil požár, zčernalé trámy se zkroutily jako vysušené prsty.

„Jistě,“ souhlasila Orka.

Přešli spolu nádvoří a vystoupali po schodech do síně. Spáčí se vrtěli, vymotávali se z pláštů. Orka kolem nich prošla do zadní části síně, k průchodu vedoucímu ke schodišti nahoru. Když na něj vstoupila, trámy začaly vrzat. Stěny i stupně pokrývala tlustá vrstva popela,

Orčiny nohy zvedaly malé obláčky a schody pod ní úpěly a prohýbaly se. Potom stanula na chodbě. Jedna zeď byla zřícená, takže se tu naskýtal výhled přes grimholtské nádvoří až k řece. Před sebou měla Orka místnost s ohořelými dveřmi a opatrně vešla dovnitř.

Po zemi se válely mrtvolky, utáté končetiny, všechno zčernalé, zkroucené skořápky.

Podlaha zasténala, protože přišel i Líf a teď oba stáli a dívali se na padlé. Mord ležel u protější zdi, byl z něj zuhelnatělý umrlec. Jednu ruku měl zvednutou, v poutech připevněnou ke stěně, a zbytek těla byl zhroucený, stočený kolem rány od meče na břicho.

Orka šlápla na křivou ohořelou hůl a ta pod její vahou praskla. Orka šla obezřetně dál, napřáhla dlouhou sekeru, sekla do řetězu přikovaného ke zdi a vzduchem se rozlétly jiskry. Železo zaskřípělo a prasklo, řetěz se přerušil a Mordova paže klesla k zemi. Orka si sundala plášť, rozložila ho vedle mrtvého Morda a potom na něj s Lífovou pomocí Morda překulila.

Když s ním hýbali, pod konečky prstů se jim drolily kousky spáleného masa a Líf se odvrátil a vyzvracel se na zčernalou dřevěnou podlahu. Orka Morda zabalila, pevně plášť stáhla a pak mrtvého zvedla a opatrně si ho naložilo na rameno. Připadalo jí, že teď nic neváží.

„Pomůžu ti,“ řekl Líf, vyplivl žluč a vytřel si z očí slzy.

„Mám ho,“ opáčila Orka.

Ozvaly se kroky, schodiště si postěžovalo a ve dveřích někdo stanul. Muž středního věku, s ryšavými vlasy spletenými do copánků stažených na zátylku. Vousy měl naolejované a rovněž spletené, protažené stříbrným kroužkem. *Brynja* se na něm leskla, u opasku mu visely meč a seax, na pažích se mu skvělo množství stříbrných kroužků. Na nohou měl světle modré vlněné kalhoty a od kolen po kotníky mu sahaly tmavé návleky *winingas*.

„Drtilibko,“ pozdravil a kývl hlavou.

„Sviku,“ oplátila mu Orka kývnutí a chvíli bylo ticho, dva válečníci se vzájemně prohlíželi.

„Vypadáš děsně,“ prohlásil Svik.

„Ty zase vypadáš, jako by ses právě vyšňořil na Jule-Blót,“ odvětila Orka.

„Je důležité, aby člověk vypadal co nejlíp,“ pokrčil Svik rameny. „Kdoví co nový den přinese. Jaká šťastná paní by se mohla ocitnout v mé přítomnosti.“

„Takže pořád blbec,“ odfrkla si Orka.

Svik se zasmál a ve vousech se mu zaleskly malé bílé zuby, ale až do očí smích nedoputoval. Pořád Orku sledovaly a Svikův výraz se pomalu proměnil, veselí vystřídalo cosi jiného. Cosi truchlivého, letmý obraz žalu a zlomeného srdce.

„Opustilas nás. Složilas přísahu, a stejně jsi od nás odešla,“ hlesl.

Orka se na něj dívala a slova v její hlavě nenašla cestu na jazyk.

Svik zamrkal a odvrátil se. „Chce s tebou mluvit Glórni,“ řekl.

Orka jenom zabručela a šla dál, Svik ustoupil a nechal ji projít. Líf sebral Orčinu dlouhou sekeru, vyrazil za Orkou a Svik se zařadil za ně. Všichni tři sestoupili po schodech na nádvoří. Krvopřísežní rozdělali další ohně, bublalo to v dalších kotlích a Orka ucítila kaši a med. Válečníci se procházeli po nádvoří a po prostorách Grimholtu; pár jich stálo na palisádách na severu a na jihu.

Glórni na ni čekal, vousy měl teď spíš šedé než černé. Orku si prohlížel mrzutýma očima a ve velké ruce mu pohodlně spočívala dlouhá sekerka. V očích, ve vráskách a záhybech jeho obličeje se skrývala ozvěna jeho bratra, Orka sebou při vzpomínce na zesnulého muže bolestně škubla. Okolo Glórniho stáli další, jež Orka poznávala. Einar Polotroll, zastiňující slunce, a Jökul Kladivoruký, kovář. Edel se stříbrnými vlasy spletenými do vrkočů, zničeným okem a vlkodavy, a Røkia, štíhlá a tvrdá jako bič. Byli tu i další, které Orka neznala, vesměs mladší. Snědý muž s hladce vyholenou hlavou, s výjimkou dlouhého černého copu, bez plnovousu, leč s dlouhými kníry, staženými koženými šňůrkami. U pasu mu visela zahnutá šavle a na nohou měl baňaté iskidanské kalhoty. Zlatovlasá žena s nosem téměř zaplácnutým do tváře a muž, kterého předtím Orka zahlédla, jak ji sleduje. Vlasy měl krátké, a zatímco ostatní válečníci si splétali vousy do copů, jemu

rašilo sotva co víc než strniště. Ale měl dobrou zbroj, ztmavlou olejem a lesklou, a k opasku měl připjatý seax, sekeru a přílbu s pěknými očnicemi. Jednu paži mu obtáčel stříbrný kroužek.

Orka došla ke Glórnimu, zastavila a jemně složila na zem mrtvého Morda. Líf se zastavil po jejím rameni a podal jí dlouhou sekeru, Svík se šel připojit ke Glórnimu a ostatním Krvopřísežným.

„Máme toho dost co probírat, Orko,“ pravil Glórni. „Když jsme tě našli, byla jsi *úlfhéðin* a včera jsi ze samého žalu vypustila vlka ve své krvi.“

Orka jenom přikývla, věděla, že je to pravda. Vybavovaly se jí krátké záblesky, krev, řev umírajících, jak našla kůlnu plnou dětí. Jak zvrátila hlavou a zavyla, když jí došlo, že mezi nimi není Breca. A jak Glórni přijel v čele Krvopřísežných, když seděla na schodech, zbrcená krví a tonoucí v neštěstí. Vzpomínala si, že ji objal.

Když na něj však nyní pohlédla, z jeho očí, ze zaťatosti svalů na jeho zádech a ramenou, vyčetla, že ho sužuje jeho vlastní neštěstí.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Jde o Vol,“ odvětil Glórni a zkrivil rty ve šklebu. „Unesl ji jeden *nidinský* galdněř.“

„Skalk,“ řekla Orka a přiložila si ruku k hlavě, k bouli pokryté zaslou krví, kam ji praštil holí. „Byl tady,“ odplivla si. „S nějakým *dren-gem* a zajatkyní přehozenou přes koně.“

„To byli oni,“ opáčil Glórni a spíš než slova to připomínalo zavrčení. Orka viděla, že se v něm chvěje *berserk*, že mu tepe v krvi. „Hledal jsem jejich mrtvoly nebo aspoň nějakou stopu po nich.“

Orka zavřela oči, zamyslela se, probírala se trhanými výjevy ze včerejšího krveprolití. „Upláchni. Na *snekkaru*, který byl uvázaný u řeky.“ Pokynula k molu a Glórni a ostatní se tam zadávali.

U břehu se ze spánku pohnula tennurka Vesli, trhla sebou a vykřikla. Vyšel z ní vysoký, pronikavý skřek a Orka k ní došla. Vesli prudce otevřela oči, sedla si a zakňourala.

„Trhačka umrlců je volná,“ kníkla, schoulila se a jezdila očkama po nebi. Pár Krvopřísežných k němu rovněž vzhledlo.

„Byl to jen sen,“ pronesla Orka, položila tennurce velkou ruku na rameno a vzpomněla si, co se zdálo jí, o ohni, popelu a tlukoucích křídlech.

„Ne,“ řekla Vesli, „Lik-Rifa unikla ze svého žaláře pod zemí.“

Orka se zamračila a někteří Krvopřísežní si mezi sebou začali mumlat.

„Taky se mi v noci zdálo o dračici,“ ozval se jeden.

„Byly to jenom zlé sny,“ řekl Glórni, ale i on stáhl obočí a kabonil se jako bouřkový mrak.

V řece to zabublalo a z vody se vynořila Spertova hlava, zbytek vaesena se pohupoval v proudu. Všechny si je prohlédl vyboulenýma černýma očima v šedé tváři připomínající rozteklou svíčku.

„Vesli říká pravdu,“ zachrčel, „Lik-Rifa je na svobodě.“ Tlustým černomodrým jazykem si olízl rty. „Spert hladový. Paní udělat kaši?“